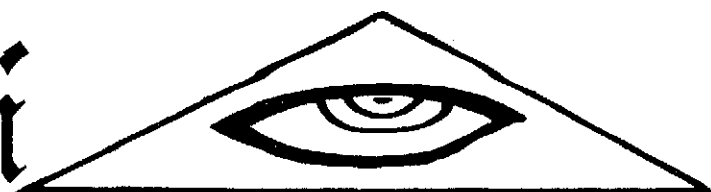

El Triangle Carlí

Trinus et Unus Deus, Per Saecula Saeculorum, In Vino Veritas, Totus Tuus, Deus, Patria, Rex

Cada ramat amb el seu pastor i els seus gossos

S'ha acabat una dècada, els anys vuitanta del segle XX, que volem ressaltar especialment per dues coses:

La primera, per recordar que també fa cent anys, es van acabar les carlinades. Es van acabar les batalles, els trets descarats, l'acció per l'acció, i va començar la lluita pel poder real, del qual cada dia hi som més a prop.

La segona, és el principi de la fi de les ideologies liberals, socialistes i marxistes, que pregonaven la falsa il·lusió de la igualtat dels homes, de les dones, i volien instituir un fals paradís a la terra. El paradís és més enllà, després d'haver passat per aquesta vall de llàgrimes on cadascú ha de complir amb les seves obligacions i deures segons els talents que ha rebut del Senyor. Aquests talents ens els donen la família, la tradició, les herències, i els multipliquem i els fem rendir pel treball, l'estalvi i el manteniment de l'estructura jeràrquica.

La corrupció manifesta d'aquests règims els ha portat a l'autodestrucció. ¿Còm es pot ensenyar al poble que les dictadures dels altres son dolentes i esperar que aquest respecti la pròpia dictadura?

Si tots els barons de l'Est haguessin deixat clar al seus pobles que cadascú té el seu paper a la societat, uns manar i els altres patir fam, no hi hauria hagut cap aixecament, ni manifestacions, ni revoltes. El poble desitja tenir les coses clares, que no el confonguin, que no l'obliguin a fer un paper que no li correspon. El poble és on és, per ser manat; les ovelles sense pastor ni gos es perden, s'esgarrien i es moren.

És hora de què cada ramat tingui el seu pastor i els seus gossos.

DIALÈCTICA CARLINA

Els diàlegs de Mossèn Torrabadella

Bartomeu Torrabadella celebrà el Nadal del 1833 a Casserres, el seu poble natal. El dia de Sant Esteve partí a corre-cuita cap a França, fins a Tours exactament. Allí s'entrevistà amb Carles Josep Enric d'Espanya.

El Comte d'Espanya tenia un aspecte descuidat, els cabells llargs i desatregats, no es tallava les ungles i les portava brutes. I és que el confinament, al qual l'havien sotmès les autoritats franceses a petició del govern espanyol, no li provava gens, a aquell home d'acció.

A continuació reproduïm part de la conversa entre els dos notables interlocutors:

-Senyor Torrabadella, vós sou un intel·lectual i no ho podeu entendre com jo. Us asseguro que la meua fidelitat ha estat sempre coherent.

-Però vós parleu de lleialtat a un home, i la condició humana és voluble per naturalesa. Són els ideals el que es manté immutuable i sòlid.

-Perdoneu, professor, no us parlo d'un simple mortal, em refereixo al Rei, i ell posseeix la sobirania per dret diví.

-Sí, evidentment que hom només hauria de poder cenyir una corona per voluntat divina. Malauradament, en aquests temps un monarca és exposat a múltiples pressions. Sense el do de la infal·libilitat ens té a nosaltres, el clergat, per tal que l'aconsellem.

-El clergat hauria de ser un pilar de la monarquia, una eina per aconseguir el respecte i la submissió dels súbdits.

-Ho som, no en tingueu cap dubte, però cal que el sobirà no es descarrí del camí que li ha marcat el Senyor Suprem. Nosaltres vetllem perquè així sia.

-Senyor catedràtic, sóc descendent d'una noble família. Lluís XV va atorgar al meu avi el títol de marquès d'Espanya. Durant la meua adolescència vaig patir l'espasmòdica convulsió de la meua pàtria, la meua família va deixar el país i ens vam instal·lar a Anglaterra, després que els "sans - culottes" assassinessin el nostre monarca. En aquells moments em vaig sentir orfe. Anys més tard tinguí la sort de poder lluitar per un sobirà, en Ferran VII. Ell agraí la meua lleialtat concedint-me el títol de Comte d'Espanya; allò fou com si hagués retrobat el meu pare. A partir d'aquell dia sempre he estat fidel al meu nou senyor. He combatut qualsevol qui hagi gosat aixecar-se contra la seva autoritat, ja sia liberal o ultra-reialista.

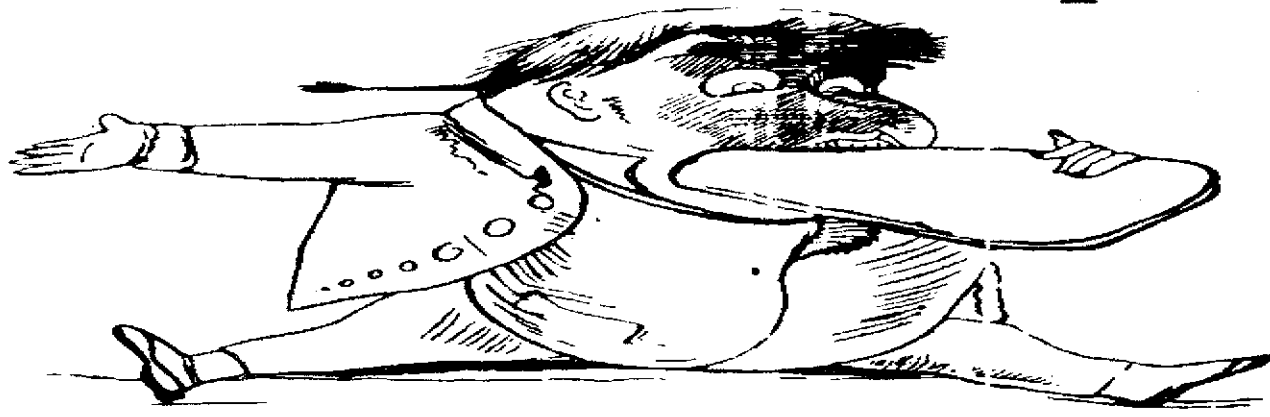
-Sí, tot això és molt èpic, però què m'heu de dir de l'aixecament de Brihuega?

-Vós, a més d'intel·ligent, sou un impertinent. Malgrat el que es digués, el fet és que al cap i a la fi vaig estar al costat del meu rei. A mi m'encarregaren d'aixafar la revolta. Per ordre meua s'afusellà Georges Bessièrès i hàbilment vaig manar cremar tots els documents dels insurgents.

El Col·lega de la Veritat

GASTRONOMIA CARLINA

Barceloní entre entrepanes

Se'n fa extraordinàriament difícil d'impartir el missatge carlí a éssers ciutadans desculturitzats, que ignoren fins i tot el nom dels aliments que us cal ingerir.

Envoltats de bocates industrials de pa anglès, farcit de ketchup americà amb vomitona de caviar rus, macerada amb colló de salmó canadenc, heu perdut el gust casolà de les coses senzilles.

¿Què hi ha de més senzill i nostrat que les farinetes de fajol amb mel de faig, consumides a la vora del foc, un vespre plujós d'hivern? Us ho explicarem.

Renunciem d'entrada a definir-vos què és una llar de foc perquè ja sabem que en teniu una a l'apartament caríssim de la vostra costa tropical. Però us cal saber el significat de les paraules "faig" i "fajol". Es tracta de dues plantes muntanyenques. La primera és un arbre i la segona un cereal. El faig (castellà "haya") forma uns boscos que es diuen fagedes i la seva mel, fosca i forta de gust, sobtaria els vostres paladars degenerats.

El fajol és el cereal nacional carlí i és més mil·lenari que Catalunya. Els celtes de les nostres muntanyes ja el cultivaven al neolític. Un gran pic del Pirineu porta el nom

ECONOMIA I FINANCES CARLINES

Mercat del gra

Malgrat la decadència i l'erotisme que ens envaeixen, no tot són desastres en els nostres temps. Així doncs, podem comprovar que el preu del fajol en relació amb el preu del blat ha millorat substancialment els darrers cent cinc anys. Al mercat del gra d'Olot del 27 de març de 1885, segons dades del nostre col·lega "El Montsacopa", el blat cotitzava a 76 rals la quartera, mentre que el fajol només en valia 42. Avui dia, tal com sabem tots els carlins, el preu del fajol és el doble que el del blat.

Els prohoms, hisendats, terratinents i senyors naturals tindran un gran encert si venen els Pagarés del Tresor llurs i compren erms i terres marginals, que són molt escaients per al conreu del fajol.

Els beneficis del negoci del fajol cal invertir-los en monedes i lingots d'or.

Ramon Llätzer de Dou i de Bassols

de "Gra de Fajol". No confongueu el fajol, que és un cereal amb els fesols, que són mongetes i fan petar.

En cap més llengua que en la nostra i en l'occitana no té el fajol un nom propi i genuí. Totes les altres llengües dels pobles que ens envolten el designen amb noms compostos, estrangeritzants o manllevats. A Castella, sota la influència àrab, en diuen "trigo sarraceno", "grano turco" o "alforfon". Els francesos, ben poc originals, en diuen "sarrasin" o "millet cornu". Els anglesos en diuen "buckwheat", o sigui blat de boc (= el mascle de la cabra). Els alemanys en diuen "saracenisches korn", que podem traduir per la redundància de "blat de moro moro". Els italians en diuen "saracino" i els portuguesos "trigo morisco".

La gran nació carlina asiàtica, el Japó, practica un culte ancestral al fajol, i els seus espavilats comerciants us el venen, caríssim, a les botigues macrobiòtiques de la vostra ciutat.

El faig i el fajol, tan diferents de dimensions, tenen una llavor semblant, de forma piramidal. ¡Quina força sinèrgica aprofitem els carlins quan ens reconfortem de les nostres lluites, menjant farinetes de fajol amb mel de faig! Són tan bones, que, ben mirat, no us en donarem pas la recepta fins que no us ho meresqueu.

Professor Carolus